

Arrest

nr. 58 296 van 22 maart 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 september 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat K. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 25 april 1988.

Volgens de verklaringen van de verzoekende partij is ze het Rijk binnengekomen op 23 juli 2010. Dezelfde dag verklaart ze zich vluchteling. Uit de Hit Eurodac van 23 juli 2010 blijkt dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij op 28 februari 2008 te Lublin (Polen) en op 3 maart 2008 te Pabrade (Litouwen) werden genomen.

Op 10 augustus 2010 worden de Poolse autoriteiten verzocht de verzoekende partij terug te nemen op grond van artikel 16 (1) (c) van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is

voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG).

Op 11 augustus 2010 stemmen de Poolse autoriteiten met de terugname van de verzoekende partij in.

Op 16 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater). Deze beslissing wordt aan de verzoekende partij betekend op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de persoon die verklaart te heten B.M. (...).
geboren te Atchoi-Martan, op (in) 25.04.1988
van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde op 23.07.2010 in België aangekomen te zijn. Dezelfde dag vroeg betrokkene in België het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde geboren te zijn op 25.04.1988 te Atchoi-Martan en het Russische staatsburgerschap te bezitten.

Uit het Eurodacverslag van 23.07.2010 blijkt dat betrokkene in Polen asiel heeft aangevraagd en de Poolse overheid heeft op datum van 13.08.2010 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon en haar minderjarige dochter.

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 03.08.2010 dat dit haar eerste asielaanvraag in België was. Betrokkene verklaarde verder dat zij in Polen begin 2008 asiel aanvraagde. Betrokkene verklaarde dat zij begin 2008 Grozny met de trein verliet en via andere steden naar Polen spoorde. Begin 2008 zou zij in Polen asiel hebben aangevraagd. Betrokkene verklaarde dat zij in Polen verbleef tot 26.12.2009 en vervolgens terugkeerde naar de Russische Federatie. Betrokkene stelt dat zij in Polen een tijdelijke verblijfsvergunning gekregen zou hebben. Betrokkene verklaarde verder dat zij op na 26.12.2009 zou zijn teruggekeerd naar de Russische Federatie. Op 17.07.2010 zou betrokkene opnieuw uit Grozny vertrokken zijn naar Moskou en vervolgens naar Brest getrokken zijn waar zij op 20.07.2010 zou zijn aangekomen. Op 22.07.2010 zou zij Brest verlaten hebben met de wagen richting België. Op 23.07.2010 zou zij in België zijn aangekomen waar zij nog dezelfde dag het statuut van vluchteling aanvraagde bij de Belgische autoriteiten.

Rekening houdende met het resultaat in het Eurodac-verslag van 23.7.2010 waaruit blijkt dat betrokkene asiel heeft aangevraagd in Polen (28.02.2008) en Litouwen (03.03.2008), werd op 10.08.2010 een terugnameverzoek aan de Poolse autoriteiten gestuurd op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003. De Poolse autoriteiten willigden dit verzoek tot terugname voor betrokkene op 13.08.2010 in, op basis van art. 16.1.e van hoger genoemde Verordening. Ook voor betrokkenes echtgenoot T.K. (...) en haar minderjarige kind B. I. (...), gaven de Poolse autoriteiten op dezelfde dag hun akkoord tot terugname.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als

persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat betrokkene verklaarde dat ze zou zijn teruggekeerd van Polen naar de Russische Federatie (DVZ, vraag 14). Betrokkene kan echter op geen enkele wijze aannemelijk maken dat zij het grondgebied van de Dublin-staten effectief voor meer dan drie maanden verlaten zou hebben. Betrokkene kon tijdens haar lopende asielprocedure enkel een registratiebewijs neerleggen uitgegeven op 26.06.2010 waarin staat "dat zij inderdaad van januari 2010 tot op heden (26.06.2010) gedomicilieerd stond op het adres (...) te Khatar-Yurt". Het neerleggen van een registratiebewijs dat men ergens gedomicilieerd staat, bewijst echter niet dat men ook effectief op dat "domicilie-adres" verbleven heeft en vormt derhalve geen concreet bewijs van een verblijf. Voor het overige kan betrokkene geen enkel concreet bewijs aanbrengen van haar verklaarde terugkeer naar Rusland na 26.12.2009. Betrokkene kan bovendien ook niet het minste bewijs aanbrengen van haar verklaringen dat zij in Polen een tijdelijke verblijfsvergunning gekregen zou hebben

Tijdens haar gehoor op de DVZ van 03.08.2010 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) zij in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde hierop dat zij enkel maar haar man volgde.

Verder verklaarde betrokkene bij de vraag naar familieleden in België of Europa (DVZ, vraag 16 & 17) dat zij geen familieleden in België heeft (DVZ, vraag 16). Betrokkene verklaarde verder dat een broer van haar echtgenoot, een zekere Magomed ergens in Europa zou verblijven maar betrokken weet niet aan te geven waar (DVZ, vraag 17). Gezien het bovenstaande is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening niet aan de orde.

Gevraagd naar de toestand van haar gezondheid stelde betrokkene tijdens haar gehoor op de DVZ van 03.08.2010 dat ze een soort infectie heeft waardoor het risico op miskramen zeer groot is als ze zwanger is en dat ze al verschillende miskramen heeft gehad (DVZ, vraag 20). Betrokkene heeft op datum van deze beslissing echter niet het minste begin van bewijs aangebracht van deze verklaringen. Bovendien maakt betrokkene evenmin aannemelijk dat ze omwille van deze infectie niet in staat zou zijn om te reizen.

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1.e van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18.02.2003.

Bijgevolg moeten bovengenoemde en haar minderjarige dochter het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de tien (10) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse instanties.

Een terugkeer naar Polen kan door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen daarbij tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene - indien betrokkene van deze mogelijkheid gebruik wenst te maken - zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen - indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties - in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd."

2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoekende partij om verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van *“artikel 4.5 2^e alinea van de Dublinverordening; schending van de formele motiveringsverplichting.”*

3.1.1. In casu meent de verzoekende partij dat Polen niet verantwoordelijk is voor de behandeling van haar asielaanvraag daar zij het grondgebied van de lidstaten inmiddels ten minste drie maanden heeft verlaten. De verzoekende partij tracht dit aan te tonen aan de hand van verschillende documenten. Ze adstrueert haar middel als volgt:

“Aangezien verzoekster het voorwerp uitmaakt van een verwijderingmaatregel naar Polen; Terwijl, de verwijdering naar Polen in strijd is met de Dublinverordening en de formele motiveringsverplichting;

Artikel 4.5 alinea van de Dublinverordening voorziet dat

“De lidstaat waarbij het asielverzoek is ingediend, is verplicht om, op de in artikel 20 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, over te gaan tot terugname van de asielzoeker die zich in een andere lidstaat ophoudt en daar opnieuw een asielverzoek heeft ingediend na zijn verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot vaststelling van de staat die verantwoordelijk is.”

Artikel 4.5, 2e alinea van de Dublinverordening voorziet echter verder dat

“Deze verplichting geldt niet meer indien de asielzoeker het grondgebied van de lidstaten inmiddels ten minste drie maanden heeft verlaten of door een lidstaat in het bezit is gesteld van een verblijfstitel.”

In casu hebben verzoekster en haar familie Polen verlaten op 26.12.2009 en keerden zij terug naar de Russische Federatie.

Verzoekster heeft verschillende bewijzen dat zij en haar familie zijn teruggekeerd naar de Russische Federatie:

- Resultaten van bloedanalyse op naam van verzoekster dd. 29.06.2010

- twee certificaten op naam van zowel verzoekster als haar echtgenoot, afgeleverd te Katar- Urte waarbij gesteld wordt dat verzoekster en haar echtgenoot vanaf januari 2010 tot 28 juni 2010 geregistreerd waren op het adres (...), Katar-Urte

- de geboorteakte van hun dochter, B., I. (...). De geboorteakte werd vanuit het Pools naar het Russisch vertaald en vanuit het Russisch naar het Frans. Op 02.02.2010 werd aan B, I. (...) de Russische nationaliteit toegekend (zie stempel achterkant document dd. 02.02.2010)

Op 17.07.2010 is verzoekster opnieuw uit Grozny vertrokken naar Moskou en vervolgens naar Brest getrokken waar zij op 20.07.2010 aankwam.

Op 22.07.2010 heeft verzoekster Brest verlaten met de wagen richting België waar zij op 23.07.2010 is aangekomen en asiel heeft aangevraagd.

Overeenkomstig artikel 4.5, 2e alinea van de Dublinverordening berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag aldus niet meer bij Polen.

Overigens blijkt nergens uit het dossier dat verzoekster - alvorens zij op 23.07.2010 in België aankwam - door Polen zou gereisd hebben. Verzoekster verklaart niet te weten door welke landen zij reisde op weg naar België.

In casu ontbreekt elk formeel bewijs dat verzoekster op weg naar België via Polen gereisd zou hebben. Noch is er sprake van verifieerbare en voldoende gedetailleerde indirecte bewijzen dat verzoekster op weg naar België via Polen gereisd zou hebben.

De betwiste beslissing voldoet aldus niet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet.

De formele motivering is een substantiële vormvereiste. De motivering dient objectief te zijn. De beslissing mag niet louter steunen op vermoedens.

In casu kan uit geen enkel vaststaand feit besloten worden dat verzoekster door Polen gereisd zou hebben alvorens op 23.07.2010 in België te zijn aangekomen.

Een motivering die bestaat uit subjectieve gegevens is strikt onvoldoende om de gewezen beslissing te dragen.

Zodat, de verwijdering naar Polen in strijd is met de voormelde bepalingen van de Dublinverordening en de formele motiveringsverplichting.”

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op de middelen van de verzoekende partij:

"Verzoekster houdt voor dat het vaststaat dat zij en haar familie Polen hebben verlaten op 26.12.2009 en zijn teruggekeerd naar de Russische Federatie.

Desbetreffend laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekster toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan haar verblijf werd geweigerd en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Geheel ten overvloede laat de verwerende partij gelden dat in de bestreden beslissing het volgende wordt gesteld aangaande de vermeende terugkeer naar Rusland tussen 26.12.2009 en 17.7.2010:

Bovendien dient te worden opgemerkt dat betrokkene verklaarde dat zij zou zijn teruggekeerd van Polen naar de Russische Federatie na 26.12.2009 (DVZ, vraag 14). Betrokkene kan echter op geen enkele wijze aannemelijk maken dat zij het grondgebied van de Dublin-staten effectief voor meer dan drie maanden verlaten zou hebben. Betrokkene kon tijdens zijn lopende asielprocedure enkel een registratiebewijs neerleggen uitgegeven op 26.06.2010 waarin staat "dat zij inderdaad van januari 2010 tot op heden (26.06.2010) gedomicilieerd stond op het adres (...) te Khatar-Yurt" X Het neerleggen van een registratiebewijs dat men ergens gedomicilieerd staat, bewijst echter niet dat men ook effectief op dat "domicilie-adres" verbleven heeft en vormt, derhalve geen concreet bewijs van een verblijf. Voor het overige kan betrokkene geen enkel concreet bewijs aanbrengen van zijn verklaarde terugkeer naar Rusland na 26.12.2009. Betrokkene kan bovendien ook niet het minste bewijs aanbrengen van haar verklaringen dat zij in Polen een tijdelijke verblijfsvergunning gekregen zou hebben.

Deze motieven stellen verzoekster in staat om te achterhalen waarom artikel 4.5 van de Dublin-Verordening niet van toepassing is.

In het kader van onderhavige procedure beroept verzoekster zich op stukken die niet gekend waren op het ogenblik van de bestreden beslissing, nu verzoekster deze niet heeft voorgelegd aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid.

Verzoekster verwijst bij het indienen van haar verzoekschrift voor het eerst naar:

- resultaten van bloedanalyses op naam van de echtgenote van verzoekster;*
- de geboorteakte van haar dochter.*

De gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid kon helemaal geen rekening houden met deze gegevens, want op het ogenblik van het nemen van de beslissing waren die gegevens niet bekend.

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

In zoverre verzoekster tenslotte verklaart dat het niet bewezen worden dat zij via Polen naar België is gereisd, merkt de verwerende partij op dat dit gegeven niet relevant is, aangezien de terugname van verzoekster door Polen werd aanvaard o.g.v. artikel 16.1.e van de Dublin-Verordening.

De Poolse asielinstanties hebben op 11.08.2010 expliciet ingestemd met de terugname van verzoekster in toepassing van art. 16.1.e van de verordening 343/2003.

Aangezien de Poolse autoriteiten inmiddels de overname van verzoekster hebben aanvaard, heeft de verwerende partij de verplichting om de asielzoeker over te dragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling.

Conform art. 19, lid 1 van de E.G. Verordening nr. 343/2003 dient, eens de aangezochte lidstaat instemt met de overname, de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend (i.c. België) de "asielzoeker in kennis te stellen van de beslissing om het asielverzoek niet te behandelen en van de verplichting om de asielzoeker over te dragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling". (onderlijning toegevoegd)

Voor de verwerende partij gold aldus de verplichting om verzoekster over te dragen aan Polen, aangezien Polen de overname van verzoekster heeft aanvaard.

Verzoeksters uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoeksters beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid in casu geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. Terwijl de bestreden beslissing ten genoegen van recht werd gemotiveerd met draagkrachtige motieven.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat verzoeksters enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is."

3.1.3. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan zij werd genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en artikel 16.1.c van de verordening 343/2003, toegelicht dat de Belgische autoriteiten niet verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, dat Polen de Conventie van Genève van 1951 en het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens ondertekend heeft, dat Polen als lidstaat van de Europese Unie gebonden is door dezelfde internationale verdragen als België, dat de verzoekende partij geen concrete elementen aanbrengt dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op artikel 3 EVRM, dat de verzoekende partij geen informatie geeft over niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten, dat de verzoekende partij er niet in slaagt aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren en dat zij als zodanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM, dat de verzoekende partij verklaarde te zijn teruggekeerd van Polen naar Rusland, maar dat zij op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat zij het grondgebied van de Dublinstaten effectief voor meer dan drie maanden verlaten zou hebben, dat de verzoekende partij enkel een registratiebewijs neerlegt uitgegeven op 26 juni 2010, dat dit attest niet effectief bewijst dat zij op dat domicilie-adres verbleven heeft, dat dit geen concreet bewijs van terugkeer vormt, dat de verzoekende partij voor het overige geen concreet bewijs van verblijf kan aanbrengen, dat de verzoekende partij ook geen bewijs aanbrengt dat zij in Polen een tijdelijke verblijfsvergunning gehad heeft, dat de vraag gesteld werd om welke specifieke redenen zij in België asiel aanvroeg en de verzoekende partij verklaarde dat ze haar man volgde, dat ze geen familieleden heeft in België, dat de verzoekende partij verklaarde dat een broer van haar man ergens in Europa verbleef, maar ze niet precies weet waar, dat de verzoekende partij verklaarde een soort van infectie te hebben waardoor het risico op miskramen zeer groot is als ze zwanger is, dat de verzoekende partij hiervan geen enkel begin van bewijs bijbrengt, dat ze niet aannemelijk maakt dat ze door deze miskraam niet zou kunnen reizen, dat er geen grond is om toepassing te maken van artikel 3.2., artikel 7 en 15 van de verordening 343/2003/EG en dat de Poolse autoriteiten tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de verzoekende partij.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij

bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. In casu houdt nazicht van de materiële motiveringsplicht eveneens nazicht in van de toepassing van artikel 4.5. tweede lid van de verordening 343/200/EG.

Artikel 4.5 van de verordening 343/200/EG luidt als volgt:

“De lidstaat waarbij het asielverzoek is ingediend, is verplicht om, op de in artikel 20 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, over te gaan tot terugname van de asielzoeker die zich in een andere lidstaat ophoudt en daar opnieuw een asielverzoek heeft ingediend na zijn verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot vaststelling van de staat die verantwoordelijk is.

Deze verplichting geldt niet meer indien de asielzoeker het grondgebied van de lidstaten inmiddels ten minste drie maanden heeft verlaten of door een lidstaat in het bezit is gesteld van een verblijfstitel.”

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing verklaarde dat ze van begin januari 2008 tot 26 december 2009 in Prushkov (Polen) verbleef en dat ze op 17 juli 2010 Grozny per trein verlaten heeft. Voorts blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij om haar verklaringen te staven registratiebewijzen voorlegde, afgeleverd op 28 juni 2010 door de plaatselijke autoriteiten waarin gesteld wordt dat de verzoekende partij van januari 2010 tot op heden (28 juni 2010) gedomicilieerd stond op een adres te Khater-Yurt. Met betrekking tot dit document wordt in de bestreden beslissing gesteld dat *“Bovendien dient te worden opgemerkt dat betrokkene verklaarde dat ze zou zijn teruggekeerd van Polen naar de Russische Federatie (DVZ, vraag 14). Betrokkene kan echter op geen enkele wijze aannemelijk maken dat zij het grondgebied van de Dublin-staten effectief voor meer dan drie maanden verlaten zou hebben. Betrokkene kon tijdens haar lopende asielprocedure enkel een registratiebewijs neerleggen uitgegeven op 26.06.2010 waarin staat “dat zij inderdaad van januari 2010 tot op heden (26.06.2010) gedomicilieerd stond op het adres (...) te Khatar-Yurt”. Het neerleggen van een registratiebewijs dat men ergens gedomicilieerd staat, bewijst echter niet dat men ook effectief op dat “domicilie-adres” verbleven heeft en vormt derhalve geen concreet bewijs van een verblijf. Voor het overige kan betrokkene geen enkel concreet bewijs aanbrengen van haar verklaarde terugkeer naar Rusland na 26.12.2009.”*

De Raad dient vast te stellen dat de bestreden beslissing correct gemotiveerd is. Op grond van de neergelegde registratiebewijzen kon de verwerende partij inderdaad stellen dat deze aantonen dat de verzoekende partij ergens gedomicilieerd is, maar op grond van deze documenten alleen kan niet vastgesteld worden dat de verzoekende partij daar effectief verbleven heeft gedurende meer dan drie maanden, te meer haar beschrijving van de reisweg naar België uiterst vaag is. Het besluit dat een verblijf van meer dan drie maanden buiten het grondgebied van de Dublinstaten niet bewezen is, is niet onredelijk. Deze registratiebewijzen zijn een begin van bewijs om aan te tonen dat de verzoekende partij het grondgebied van de Europese lidstaten verlaten heeft, maar zijn op zich onvoldoende om vast te stellen dat de verzoekende partij het Europese grondgebied voor meer dan drie maanden verlaten heeft.

Wat betreft de stukken die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegde merkt de Raad op dat hij, in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Met het bijbrengen van deze documenten vraagt de verzoekende partij in wezen een feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak. Het opportuniteitsonderzoek behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad. Deze stukken, met name de resultaten van een bloedanalyse en het document waaruit blijkt dat op 2 februari 2010 aan B.I. de Russische nationaliteit toegekend werd, werden daarenboven niet aan de verwerende partij overgemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing, zodat deze er ook geen rekening mee kon houden. In haar repliekmemoirie stelt de verzoekende partij dat ze getracht heeft deze voor te leggen aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, maar dat hij deze niet aanvaard heeft. De verzoekende partij concludeert dat ze bijgevolg nooit de kans gekregen heeft om deze stukken voor te leggen. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij haar verklaringen niet met een begin van bewijs onderbouwt. Bijgevolg blijft het een blote bewering die niet tot de nietigheid van de bestreden beslissing kan leiden.

Waar de verzoekende partij stelt dat overigens uit het administratief dossier niet blijkt dat zij door Polen zou gereisd hebben, daar de verzoekende partij verklaarde niet te weten door welke landen zij reisde op weg naar België, wijst de Raad erop dat de echtgenoot van de verzoekende partij verklaarde *“Ik weet niet via welke landen we gereisd zijn. We zijn Polen wel gepasseerd.”*

De verzoekende partij maakt derhalve met haar grief niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt door de verzoekende partij niet aannemelijk gemaakt. Evenmin maakt de verzoekende partij een schending van artikel 4.5 van de verordening 343/200/EG aannemelijk. Polen blijft de verantwoordelijk lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag.

3.2. Voor het overige voert de verzoekende partij geen andere grieven aan, ook niet in de repliek-memorïe.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN